

z dnia 28 listopada 2025 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Radnego Rady Gminy Dłutów

Na podstawie art. 18b ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1153) oraz art. 237 § 1 i 3, art. 238 § 1 i art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572, z 2025 r. poz. 769) uchwala się, co następuje:

§ 1. 1. Rada Gminy Dłutów pozostawia bez rozpatrzenia skargę na radnego Rady Gminy Dłutów z dnia 24 października 2025 r.

2. Uzasadnienie stanowiska rady zawarte jest w uzasadnieniu do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Gminy Dłutów, zobowiązując do zawiadomienia skarżącego o sposobie załatwienia skargi.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Gminy
Dłutów

Hubert Sokołowski

Uzasadnienie

W dniu 24 października 2025 r. do Rady Gminy Dłutów wpłynęła skarga Wójta Gminy Dłutów na zachowanie radnego rady gminy. We wniesionej skardze skarżący wskazał, iż w dniu 23 października 2025 r. po zakończeniu obrad XV Sesji Rady Gminy Dłutów, w miejscu publicznym, na terenie Biblioteki i Ośrodka Kultury (BiOK) w Dłutowie, w którym odbywają się obrady sesji Rady Gminy Dłutów, Radny Pan Janusz Nowak podczas rozmowy, w sposób rażąco wulgarny i znieważający użył wobec Wójta Gminy następujących słów: „Jest Pan kawał chuja. Spierdalaj!”.

Skarżący wniósł o udzielenie radnemu Januszowi Nowakowi upomnienia i wezwanie go do złożenia publicznych i formalnych przeprosin.

Do skargi załączono pisemne oświadczenie pracownika Urzędu Gminy Dłutów, inspektor Klaudii Śliwińskiej, która słyszała całość zajścia i potwierdziła, iż w dniu 23 października 2025 r. około godziny 10:55, stojąc przy stole prezydialnym słyszała, jak radny Janusz Nowak użył względem wójta opisanego wyżej stwierdzenia.

W tak zakreślonym stanie faktycznym, należy w pierwszej kolejności wyrazić zapatrywanie, iż naruszanie godności innych osób poprzez używanie słów powszechnie uznawanych za obraźliwe zasługuje na stanowcze potępienie. Czyn tego rodzaju skierowany przeciwko funkcjonariuszowi samorządowemu w związku i podczas wykonywanych czynności urzędowych, godzi nie tylko w interes publiczny i wspólnotę samorządową, ale może stanowić czyn zabroniony, ścigany z oskarżenia publicznego. Radny, który winien reprezentować wspólnotę samorządową i interesy własnych wyborców, dopuszczając się opisywanego zachowania, sprzeniewierza się przysiędze składanej przez niego przy obejmowaniu mandatu.

Art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym określający treść przysięgi radnego przy obejmowaniu mandatu, zawiera jego przyrzeczenie do wykonywania swoich obowiązków z godnością i przy poszanowaniu przepisów prawa. Postawa taka jak opisana w skardze, wskazane przyrzeczenie łamie.

Rozstrzygnięcie jednak czy radny dopuścił się czynu zabronionego opisywanego w skardze i wyciągnięcie z tego tytułu odpowiedzialności – nie mieści się w ustawowej kompetencji rady gminy.

Właściwość organów do rozpatrywania skarg określona jest w przepisie art. 229 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Zgodnie z art. 229 pkt 1 powołanej wyżej ustawy „Jeżeli przepisy szczególne nie określają innych organów właściwych do rozpatrywania skarg, jest organem właściwym do rozpatrzenia skargi dotyczącej zadań lub działalności rady gminy, rady powiatu i sejmiku województwa – wojewoda, a w zakresie spraw finansowych – regionalna izba obrachunkowa.”

Przedmiotowy przepis zastrzega jednak kompetencje Wojewody albo Regionalnej Izby Obrachunkowej do rozpatrywania skarg na radę jako organ kolegialny. Powołany powyżej przepis nie przewiduje ani kompetencji rady gminy ani wojewody do rozstrzygania w sprawach dotyczących indywidualnych skarg na radnych rady gminy, co czyni uzasadnionym pozostawienie skargi złożonej na radnego bez rozpoznania.

Skoro bowiem ani art. 229 Kodeksu postępowania administracyjnego ani przepisy szczególne nie zastrzegają właściwości organu stanowiącego w tego rodzaju sprawach to nie wolno jej domniemywać. Zauważyć należy, że z dyspozycji art. 23 ust. 1 analizowanego łącznie z art. 11 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym wynika wprost, że za wyniki zgodnych z prawem działań wynikających z wykonywania mandatu radnego, radny odpowiada przed wyborcami. Jest to odpowiedzialność polityczna, weryfikowana podczas wyborów do rady gminy następnej kadencji.

W związku z taką regulacją normatywną nie ma podstaw aby radzie gminy przypisywać kompetencje organu dyscyplinarnego w stosunku do radnych. Ustawa o samorządzie gminnym zgodnie z przyjętym modelem tzw. wolnego mandatu radnego nie zawiera bowiem przepisu, który mógłby stanowić podstawę normatywnej regulacji w ww. zakresie o charakterze wykonawczym.

Mając na uwadze powyższe, podjęcie niniejszej uchwały uznać należy za uzasadnione.